

Arrest

**nr. 66 474 van 12 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 2 mei 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 17 november 2009 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2 Op 26 januari 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 2 mei 2011 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij K.(...) BVBA dd. 02.10.2009 voorlegt, hebben wij -na een grondige studie van het administratief dossier- moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. Betrokkene beweert sinds 1999 in België te verblijven en bewijzen vanaf 2002 te kunnen voorleggen. Betrokkene legt namelijk een attest Dr. A.A (...) (dd. 12.08.2002) voor, doch dit kan niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden gezien het gesolliciteerd karakter er van en daar het enkel kan aantonen dat betrokkene eventueel in België verbleef in 2002, doch niet ononderbroken tot op heden. Hetzelfde geldt voor de huurovereenkomst voor de huur van een woning tussen 06.04.2004 en 04.11.2005 die betrokkene zou aangegaan zijn. Deze huurovereenkomst werd overigens eveneens niet van een datum van ondertekening voorzien. Ook dit element kan dus niet weerhouden worden als een bewijs voor betrokkenes ononderbroken verblijf sinds ten minste 31.03.2007 aan te tonen. Dit houdt dus in dat betrokken geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B daar zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat.

Het feit dat betrokkene sinds enige tijd in België zou verblijven, werkbereid zou zijn, zich aangemeld zou hebben bij het Huis van het Nederlands, een woning gehuurd zou hebben, volledig geïntegreerd zou zijn en de Nederlandse taal een beetje machtig zou zijn, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie in het kader van artikel 9bis. Overigens doen deze elementen aangaande de integratie van betrokkene ook niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie d.d. 19.07.2009.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.”

1.3 Op 2 mei 2011 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

In fine van het verzoekschrift werpt verzoeker met betrekking tot de tweede bestreden beslissing de schending op van artikel 8 EVRM. Verwerende partij kan dan ook niet gevolgd worden wanneer zij in haar nota betoogt dat het verzoekschrift een middel ontbeert dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota, is derhalve ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Onder het kopje "Enig middel" in zijn verzoekschrift werpt verzoeker de schending op "van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel."

Na het citeren van de eerste bestreden beslissing betoogt verzoeker als volgt:

"Verzoeker is het niet eens met de beslissing van de DVZ.

-1 - het attest van Dr. A.A wordt niet aanvaard omdat het een gesolliciteerd karakter heeft.

Eerst en vooral zal een verklaring van een huisarts steeds een gesolliciteerd karakter hebben vermits er buiten een bewijs van betaling geen andere stukken worden overgemaakt bij een visite. Gezien het bezoek dateert van bijna 10 jaren geleden is het niet onlogisch dat verzoeker de arts heeft gevraagd een verklaring op te stellen.

Verder wordt het attest uitgeschreven door een arts. Je mag er dan toch vanuitgaan dat dit attest waarachtig is. De attaché van de Minister zegt trouwens niet dat dit zou gaan om een vals stuk. Ook is het attest getekend door een arts die kan worden gecontacteerd met telefoon, per post enz.(alle contactgegevens staan vermeld in het attest) indien men twijfel zou hebben omtrent de waarachtigheid van het document.

Tenslotte dient dit stuk gezien te worden als een stuk in het geheel van stukken, in context van het volledige dossier. Dit stuk betreft een eerste bewijs in het geheel van stukken.

-2- Het huurcontract dat ingaat op 6 april 2004 wordt ook niet in overweging genomen omdat het niet voorzien is van een datum van ondertekening.

Dit stuk toont aan dat verzoeker een studio heeft gehuurd vanaf 6 april 2004. Dit document is inderdaad niet gedateerd, wel gehandtekend door beide partijen en de huur gaat in op 6 april 2004. Ook dit stuk moet gezien worden als één element in het geheel van andere stukken. Men sluit immers geen huurcontract af als men hier niet verblijft. Bovendien verblijft verzoeker nog steeds op dit adres. Deze beide stukken dienen wel in overweging genomen te worden om redenen hierboven opgesomd

-3- Uit het geheel van de stukken kan niet afgeleid worden dat verzoeker niet sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België heeft verbleven, zoals de attaché in de bestreden beslissing beweert.

Verzoeker legt oa stukken voor van 2002 nl. attest Dr.,A.A, (...) huurcontract vanaf 6 april 2004 tot 4 november 2005 dat steeds werd verlengd tot op heden, document van 8 oktober 2008 van het Muis van Nederlands en enkele andere stukken. Verzoeker legt stukken voor vanaf 2002 tot aan de aanvraag van 17 november 2009.

Uit het geheel van stukken kan niet anders dan worden besloten dat verzoeker sinds minstens 2002 in België heeft verbleven en dit ononderbroken tot op heden. Door het tegenoverstelde te beweren is de motivering van de bestreden beslissing in strijd met de gegevens van het administratief dossier en wordt de motiveringsplicht geschonden.

Ten andere kan erop gewezen worden dat DVZ geen enkele bijkomende vraag desbetreffend heeft gesteld eventueel in Commissie, derwijze dat zij geen grondig onderzoek heeft gevoerd alvorens tot de bestreden beslissing te komen. Nochtans komt het haar toe een behoorlijk en zorgvuldig gevoerd onderzoek per casus uit te voeren. Immers bij gebreke aan geïndividualiseerd onderzoek naar argumenten en stukken komt de motiveringsplicht van DVZ in het gedrang. De bestreden beslissing schendt tevens het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.2. De verwerende partij repliceert het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enige middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat het attest uitgeschreven werd door een arts waardoor men er dient vanuit te gaan dat dit attest waarachtig is. Met betrekking tot zijn voorgelegde huurcontract stelt hij dat het inderdaad niet gedateerd is, maar dat het wel degelijk gehandtekend werd door beide partijen en dat de huur ingaat op 6 april 2004. Hij stelt dat hij daar tot op heden nog steeds woont en dat daaruit afgeleid dient te worden dat hij steeds in België, op onafgebroken wijze, heeft verbleven. Hij verwijt verwerende partij geen enkele bijkomende vraag te hebben gesteld aan eventueel de Commissie van advies.

Verzoeker is het niet eens met de beslissing en meent dat hij wel degelijk heeft aangetoond een ononderbroken verblijf te hebben in België sinds 31 maart 2007.

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag de volgende documenten heeft bijgevoegd:

- Verklaring van dokter A. A. (...) d.d. 14/10/2009 waarbij gesteld wordt dat verzoeker op raadpleging kwam op 12/08/2002.
- Een huurcontract, ongedateerd, zou een aanvang nemen op 06/04/2004 en eindigen op 04/11/2005.
- Verklaring van aanmelding huis van het Nederlands te Antwerpen d.d. 08/10/2008
- Verklaring van niveaubepaling d.d. 08/10/2008

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de beslissing rekening heeft gehouden met alle elementen. Op basis van die documenten kan het als niet onredelijk beschouwd worden dat geconcludeerd werd dat verzoeker geen ononderbroken verblijf kon aantonen sinds 31 maart 2007.

De beslissing luidt immers als volgt

ⁿ (...) Betrokkene beweert sinds 1999 in België te verblijven en bewijzen vanaf 2002 te kunnen voorleggen. Betrokkene legt namelijk een attest Dr. A.A (...) (d.d. 12.08.2002) voor, doch dit kan niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden gezien het gesolliciteerd karakter er van en daar het enkel kan aantonen dat betrokkene eventueel in België verbleef in 2002, doch niet ononderbroken tot op heden. Hetzelfde geldt voor de huurovereenkomst voor de huur van een woning tussen 06.04.2004 en 04.11.2005 die betrokkene zou aangegaan zijn. Deze huurovereenkomst werd overigens eveneens niet van een datum van ondertekening voorzien; Ook dit element kan dus niet weerhouden worden als een bewijs voor betrokkenes ononderbroken verblijf sinds ten minste 31.03.2007 aan te tonen. Dit houdt dus in dat betrokkene geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8.B daar zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat.(...)"

Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekking van de beslissing, volstaat niet om een schending van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk te maken.

Verwerende partij kan evenmin verweten worden geen bijkomende vragen gesteld te hebben aan de Commissie van Advies, gelet op het feit verzoekers aanvraag kennelijk ongegrond werd bevonden.

Verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu verzoeker niet kan aantonen dat de beslissing gebaseerd werd op een verkeerde voorstelling van feiten en evenmin kan aantonen dat er geen rekening zou zijn gehouden met bepaalde documenten.

De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002) .

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief weer op basis waarvan geconcludeerd wordt dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van criterium 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009. Hij toonde niet aan dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31 maart 2007. De beslissing gaat in op alle elementen die door verzoeker bij zijn aanvraag werden bijgevoegd en motiveert waarom die elementen niet weerhouden kunnen worden in het kader van dit criterium 2.8.B.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 d.d. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Het enig middel is niet ernstig. (...)"

3.3. Er zijn meerdere “*beginselen van behoorlijk bestuur*”. De Raad merkt op dat verzoeker enkel de schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsverplichting opwerpt. De Raad gaat dit onderdeel van het middel dan ook enkel vanuit dit oogpunt onderzoeken aangezien het hem niet toekomt de schending van andere “*beginselen van behoorlijk bestuur*” te gaan distilleren uit het betoog van verzoeker.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.7. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.8. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: “*Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.*” Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de “*instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet*” gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling ten gronde van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging.

3.9. Ter terechtzitting zijn partijen het erover eens dat met de “*instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet*” bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Partijen zijn het er ook over eens dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie (www.kruispuntmi.be), het vroegere Vlaams Minderhedencentrum.

3.10. Uit het motief van de eerste bestreden beslissing blijkt dat toepassing gemaakt werd van criterium 2.8. B. van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt: “*B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.*”

3.11. Verzoeker was op de hoogte van de voormelde voorwaarden aangezien hij in een “Typeformulier regularisatieaanvraag” dat hij voegde bij in de punt 1.1 bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging het volgende aankruiste:

“- Werk + duurzame lokale verankering : ik voldoe aan de volgende voorwaarden :

- Voorafgaand aan de indiening van de aanvraag ononderbroken aanwezig zijn op het grondgebied, en dit op zijn minst sinds 31 maart 2007.

- De duurzame lokale verankering in België bewijzen : 1+2+3 bewijzen :

- De sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen

- De kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiserings- of taalcursussen heeft deelgenomen

- Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de regio's bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien.

- Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minstens een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris)”

3.12. In de bestreden beslissing wordt gesteld “Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij K. (...) BVBA dd. 02.10.2009 voorlegt, hebben wij -na een grondige studie van het administratief dossier- moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. Betrokkene beweert sinds 1999 in België te verblijven en bewijzen vanaf 2002 te kunnen voorleggen. Betrokkene legt namelijk een attest Dr. A.A(...) (dd. 12.08.2002) voor, doch dit kan niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden gezien het gesolliciteerd karakter er van en daar het enkel kan aantonen dat betrokkene eventueel in België verbleef in 2002, doch niet ononderbroken tot op heden. Hetzelfde geldt voor de huurovereenkomst voor de huur van een woning tussen 06.04.2004 en 04.11.2005 die betrokkene zou aangegaan zijn. Deze huurovereenkomst werd overigens eveneens niet van een datum van ondertekening voorzien. Ook dit element kan dus niet weerhouden worden als een bewijs voor betrokkenes ononderbroken verblijf sinds ten minste 31.03.2007 aan te tonen. Dit houdt dus in dat betrokken geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B daar zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat.”

3.13. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter ondersteuning van zijn in punt 1.1 bedoelde aanvraag een kopie van zijn identiteitskaart overmaakte, een verklaring van aanmelding, opgesteld door het Huis van het Nederlands te Antwerpen op 8 oktober 2008 waarin gesteld wordt dat verzoeker zich de eerste keer aanmeldde op 8 oktober 2009 (sic), een verklaring van niveaubepaling, opgesteld op 8 oktober 2009 door het Huis van het Nederlands te Antwerpen op basis van een op die dag afgenomen test, evenals een kopie van een niet gedagtekende huurovereenkomst voor de huur van een pand door verzoeker voor de periode van 6 april 2004 tot 4 november 2005, een verklaring van dr. A.A., opgesteld op 14 oktober 2009 waarin gesteld wordt dat verzoeker op raadpleging kwam op 12 augustus 2002 en een kopie van een arbeidsovereenkomst van verzoeker, opgesteld op 2 oktober 2009.

3.14. De bewijslast inzake het aantonen van een ononderbroken verblijf in België sinds 31 maart 2007 ligt bij de aanvrager en is bij gebrek aan enig reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruimte appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen. Van de gemachtigde van de staatssecretaris kan in deze niet verwacht worden dat hij de leemten in de bewijsvoering die bij verzoeker ligt, gaat opvullen door bijkomende vragen te stellen aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging of te diens behoeve een grondig onderzoek gaat voeren

3.15. Verzoeker is het blijkens zijn verzoekschrift niet eens met de beoordeling in de eerste bestreden beslissing dat het attest opgesteld door dr. A.A. een gesolliciteerd karakter heeft, maar met deze kritiek gaat hij eraan voorbij dat de bestreden beslissing tevens met betrekking tot dit stuk stelt dat “het enkel kan aantonen dat betrokkene eventueel in België verbleef in 2002, doch niet ononderbroken tot op heden.” Voormelde motivering vindt steun in het administratief dossier waarin zich het attest, opgesteld door dr. A.A. bevindt. De Raad kan het geen schending achten van de in het middel opgeworpen geschonden bepalingen en beginselen wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris met betrekking

tot een stuk dat niet meer zegt dan dat verzoeker op 12 augustus 2002 op consultatie kwam bij een dokter oordeelt dat het niet aantoonbaar is dat verzoeker sedert 31 maart 2007 op een onafgebroken wijze in België verblijft.

3.16. Voor wat betreft het door verzoeker overgemaakte huurcontract dient de Raad op te merken dat verzoeker het stuk niet meer kan laten zeggen dan wat het maximaal kan zeggen, namelijk dat verzoeker een pand huurde voor de periode van 6 april 2004 tot 4 november 2005. Dat het huurcontract verlengd werd, blijkt niet uit het betrokken stuk dat zich bevindt in het administratief dossier en wordt ook op geen enkele andere wijze aangetoond, bijvoorbeeld door het overmaken van rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de huurgelden periodiek betaald werden. Dit stuk toont derhalve andermaal geen ononderbroken verblijf in België aan sinds 31 maart 2007. Waar verzoeker verder opwerpt dat hij *“nog steeds”* op dit adres woont, wijst de Raad erop dat dit blijkens het administratief dossier niet het geval is. Het adres van verzoeker dat vermeld staat op het verzoekschrift en op zijn aanvraag om verblijfsmachtiging verschilt van het adres in de voormelde huurovereenkomst. In de huurovereenkomst staat *“leeuwerikstraat 13”* vermeld en in de aanvraag om verblijfsmachtiging en in het verzoekschrift staat *“leeuwerikstraat 15”* vermeld.

3.17. Aangezien de stukken opgemaakt door het huis van Nederlands te Antwerpen die verzoeker overlegde gewag maken van een aanwezigheid in 2008 en 2009 en gelet op de in de vorige punten besproken stukken kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn overtuiging dat *“uit het geheel van de stukken niet (kan) afgeleid worden dat verzoeker niet sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België heeft verbleven.”*

3.18. Verder wijst de Raad erop dat de instructie van 19 juli 2009 aangaande de consultatie van de Commissie voor Advies van Vreemdelingen (CAV) het volgende bepaalt: *‘De minister of zijn gemachtigde gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals voorzien in 2.8 A of 2.8 B). of het dossier volledig is en of het dossier niet kennelijk ongegrond is. Wanneer dit het geval is, kan hij oordelen dat het dossier voldoende gemotiveerd is om te oordelen dat de betrokkene duurzaam lokaal verankerd is of legt de minister het dossier voor aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen voor een niet bindend advies.’*

3.19. Verzoeker kan bezwaarlijk verwachten dat wanneer een constitutioneel bestanddeel van zijn aanvraag die ingediend werd op grond van het criterium 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009 ontbreekt, namelijk het bewijs van ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007, zijn dossier desalniettemin diende beschouwd te worden als een volledig dossier of als een dossier dat niet kennelijk ongegrond is, wat blijkens het gestelde in punt 3.18 een voorwaarde is voor het voorleggen van het dossier aan de CAV.

3.20. Verzoeker toont niet aan dat de in het middel opgeworpen bepalingen en beginselen geschonden werden wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris aan de hand van de door verzoeker overgemaakte stukken vaststelde dat verzoeker niet voldoet aan het door hem ingeroepen criterium 2.8.B. opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 die als gedragslijn geldt bij de behandeling ten gronde van een aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

3.21. Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift onder het kopje *“Moeilijk te herstellen ernstig nadeel”* nog op: *“De aanvraag tot regularisatie van verzoeker is ontvankelijk doch ongegrond. Dit betekent dat verzoeker niet op regelmatige wijze in België kan blijven. Hij zal ter uitvoering van de tweede bestreden beslissing het grondgebied moeten verlaten. De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 8 EVRM dat het recht op privé leven waarborgt. Verzoeker kan hier onmiddellijk beginnen werken zoals blijkt uit de stukken. Hij zal die professionele opportuniteiten zien verloren gaan. Deze procedure komt zonder voorwerp te staan wanneer verzoeker het land verlaat. Verzoeker mag niet in België blijven. Deze elementen houden een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in voor verzoeker.”*

3.22. Met zijn summier betoog inzake het verlies van *“professionele opportuniteiten”* toont verzoeker onvoldoende in concreto aan dat hij hier een privéleven leidt dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM. Verder wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme

doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (cfr. EHRM 31 juli 2008. nr. 265/07. Darren Omoregie tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten. Artikel 8 van het EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoonplaats of van de woonplaats voor het uitoefenen van een privéleven van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen. Bijgevolg is een weigeringsbeslissing, gesteund op het gegeven dat iemand niet voldoet aan de voorwaarden om gemachtigd te worden tot een verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij de instructie van 19 juli 2009 als gedragslijn geldt en het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de vaststelling van een illegale verblijfstatus, die verzoeker niet bewist, zowel legaal als legitiem (cfr. RvS 29 juni 2009, nr. 194.826). Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se bestaan in het verder ontwikkelen van een privéleven dat grotendeels in illegaal verblijf ontwikkeld werd en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden beslissingen leiden er niet toe verzoeker voorgoed “*professionele opportuniteiten*” in België te onzeggen. Verwerende partij stelt derhalve terecht in haar nota dat “*de beslissing verzoeker geenszins (verhindert) om België opnieuw binnen te komen en er te verblijven nadat hij zich in de regel stelt met de vigerende wetgevingen, waaronder de Vreemdelingenwet.*”

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA